

Juvenil | Andreu Sotorra

Descongelar els mites

Els mites que només existeixen dins un llibre són peces de museu. Ho diu el Pare Llop, un dels personatges d'aquesta novel·la que representa el debut de l'autor, Pep Blay (Tarragona, 1966), en la narrativa de gènere fantàstic. Els mites viuen congelats i quan algú hi pensa els torna a la vida, continua explicant el mateix personatge. I denuncia que Hollywood no sap res de Gotholàndia i que hi ha més vides fora de la carrossa de Halloween.

Aquesta declaració de principis, que es troba ja a les acaballes de la novel·la, serveix per situar el futur lector sobre quina és la intenció de *Gotholàndia*: recuperar alguns dels mites i de les llegendes propis i descongelar-los, ni que sigui passats pel microones d'una consola de videojocs.

L'oncle Fric i el nebot El Piles

La novel·la, escrita fa quatre anys i deixada reposar des d'aleshores, té com a protagonistes dos personatges del món real, un adolescent que només viu per als aparells electrònics de nova generació (Albert El Piles) i que no sap fer res si no està davant d'una consola de videojocs, al·lèrgic a la lectura tradicional -és a dir la del suport paper- i el seu oncle (Fric), un

poeta que viu mig retirat a Albarca, un llogarret del Priorat, a la serra del Montsant. ¿No és aquest una mena de món virtual on a la fantasia no li queda cap altre remei que descloure's esbojarradament?

La trampa literària de la novel·la de Pep Blay està molt lligada a la tradició clàssica del gènere: el pas dels dos personatges del món real a un món de ficció, a través d'un videojoc de l'adolescent. ¿Què hauria fet Lewis Carroll si hagués viscut a l'època de les consoles en lloc d'utilitzar un mirall per a la seva Alicia? Per tant, la connexió amb el lector és facilitada per aquesta picada d'ullet al pas clàssic de la frontera desconeguda.

A l'altra banda, tot un món de personatges fantàstics creen un substrat imaginatiu pel qual es mou en primer lloc l'adolescent, engolit pantalla endins i, després, per accident digital, l'oncle eremita d'Albarca, un especialista en el coneixement de mites i llegendes, una mena d'*exhippy*, que acabarà descobrint dins d'una realitat virtual allò que fins ara, per a ell, havia estat només un record congelat en la memòria humana.

Caldria fer un parèntesi aquí per explicar també la utilització que l'autor fa del patronatge de Tanit,

Pep Blay ha debutat en la narrativa de gènere fantàstic

considerada la deessa de la fertilitat. El fet és que Tanit representa també el misteri, la màgia i la porta que obre el pas a nous mons, una de les claus de *Gotholàndia*, que amaga també referències a llegendes pròximes i a elements de la cultura popular com els diables o els castellers, tot i que aquesta és una presència subtil i discreta dins el conjunt de la novel·la que l'autor explora més aviat a través del llenguatge i de la imaginació.

Pep Blay no s'està de recórrer a la mitologia catalana i extreure'n personatges com ara el Pare Llop, l'home convertit en llop que domina el

ramat; la Pesanta, un animalot que s'endinsa a les nits a les cases de la bona gent i els provoca malsos i angoixes respiratòries; el Cabraboc, tan relacionat amb bruixes i diables; la Molsosa, una bèstia de quatre potes i el cos cobert de molsa... Tots, esclar, reciclats i endreçats, després de passar pel saló de bellesa propi de l'autor, i tractats amb un cert deix de simpatia envers l'ésser estrany. Pep Blay reconeix l'ajut documental que ha trobat en els reculls de Joan Amades, els bestiaris medievals, els llibres d'animals i símbols, els mapes d'éssers mitològics i altres tractats de mitologia, sobretot de l'època romana.*

Gotholàndia

Pep Blay
Montena
Barcelona, 2009
Preu: 15,95 euros
Pàgines: 272

La novel·la té com a protagonistes dos personatges del món real, un adolescent que només viu per als aparells electrònics de nova generació, al·lèrgic a la lectura tradicional, i el seu oncle, un poeta que viu mig retirat a Albarca, a la serra del Montsant

1 2 3 4 5

Contes | Joan Josep Isern

Del país de la infantesa

Parcel·les habitades

Lluís Oliván Sibat
Columna
Barcelona, 2009
Preu: 17,50 euros
Pàgines: 105

L'any 2006 Lluís Oliván va guanyar el premi Fiter i Rossell amb *Un pare possible*, una novel·la senzilla i ben travada al voltant del concepte de la paternitat que recordo haver llegit amb satisfacció. Dos anys després d'aquell llibre Oliván ens ofereix *Parcel·les habitades*, una història fragmentada en set relats però amb una evident vocació d'unitat.

El primer conte del llibre -sense cap mena de dubte la perla del conjunt- està situat durant les setmanes de la Marxa Verda de Hassan II i de l'agonia del general Franco i el que se'ns explica ens arriba a través del punt de vista d'algú que, per edat i orígens, s'assembla molt al mateix autor.

Els protagonistes de les històries de *Parcel·les habitades* són la colla d'amics que Claudi, el narrador, tenia de petit al poble. Una manera de dir-nos que el veritable paradís és la infantesa. Una colla que amb el pas dels anys va coneixent les agrors de l'existència tot i que saben que hi ha un rerefons en el passat que els dona un sentiment molt especial.

La importància de l'objecte

Una altra peculiaritat d'aquestes històries és la importància que en la trama tenen alguns objectes com ara un canelobre (de set braços), una fotografia rebregada, una pis-

tola, una pell de xai o una col·lecció de discos de vinil. Oliván es mou amb comoditat en la curta distància que imposa en els seus relats i, com ja he dit, arriba a nivells d'excel·lència en el primer conte del llibre -una magnífica mostra de contenció i detallisme- i en *Els llibres de capçalera de l'Alba Reixach*, on se'ns explica la fascinació de dos nois per una companya d'institut que acabarà dedicant-se a fer d'actriu i deixarà els seus dos enamorats amb un pam de nas. Un text, com el primer, també rodó sobre la impossibilitat de perseguir els somnis.

Seguint les històries que ens explica Claudi coneixerem la desgra-

ciada vida d'en Xavi, la irreprimible vocació dels uniformes de Maxi i la vida sense gaire relleu d'en Grau, que ara es fa dir Pitu i té un *cum laude* en història moderna.

El llibre es clou amb una oportuna referència a Borges en un relat que, d'alguna manera, relliga uns quants factors que podien haver quedat penjant.

Aquestes *Parcel·les habitades* no generen entusiasmes desfermats però cal reconèixer que es llegeixen d'una tirada i que el to amb què ens les serveix l'autor ajuda a sentir propers tots els tripijocs dels seus protagonistes. Ben mirat, no és poc.*

1 2 3 4 5